

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

# סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ב - חלק ה'

קונטרס 635

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

**כא) אי אפֿשר להגיע ללמוד תורה לשמה בלי תורת הסוד**

ואפ"ל "מי" גילה "רז" זה לבני "מי" בגימטריה חמשים, ש"ע"י "רז" שהוא סודות התורה יכולים להיכנס לשער החמשים. ועיי"ע באור החיים הקדוש (שמות ג' ח') עה"פ וארד, ושם (ויקרא כ"ב יב), דע"י התורה יוכלו להיכנס לשער החמשים, וזה רק ע"י לימוד תורה לשמה, שאי אפשר להגיע לזה בלי תורת הסוד כמבואר בזוה"ק וברמח"ל, ובש"ל"ה במסכת שבועות שלו (דף קפג:).

**רואים מפל זה שעל ידי תורת הסוד יכולים לזכות לחמשים שערי קדושה וזה בכל השנה כולה, שתורת הסוד מטהר ומזכך את הנפש כמו שהבאנו בספר אור הזוהר מאלף צדיקים, זי"ע.**

**כב) העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון**

עוד אמר רבי שמעון שם באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמיה לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנו קיומי עלמין. ביאור: אני לא אומר לשמים שיאזינו וגם לא לארץ שתשמע כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ כי העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון.

**כג) תורת הסוד היא קיום העולם**

**מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלימוד הזוה"ק, כמבואר בזוהר הקדוש (ח"ג קכ"ד): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ועוד לא יצטרכו לנסיון, ויתקיים בהון "ה' בידד נחננו ואין עמו אל נכר" (דברים ל"ב).**

# הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

## תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

### [תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**כד) כמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך**

וכמו שאמרו בזה"ק (זוה"ח ח"ב ד"מ ע"ב) על דורו: "זכו דדרא דא יקיים עלמא עד דיייתי מלכא משיחא". ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגניה וקראת דרור בארץ וגו'".

**כה) אם ראית מלכויות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח**

**העולם סוער וגועש, דברים קורים בו, מלכויות מתגרות זו בזו, וכבר אמרו "אם ראית מלכויות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח".** סימן זה מתקיים בנו, כמו שמתקיים סימן נוסף "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח". כי "הכל בשביל ישראל": שם גלחמים, כדי שפאן ילכו עם ערכות מגו, ימגנו חדרים אטומים ויאגרו מים. ופסוק מפרש הוא בנביאי האמת והצדק: "הכרתי גוים, נשמו פנותם". לפעמים מכרית הבורא אמה אחת כליל, ולפעמים רק פנה אחת, מחוז ועיר נכתשים ונעשים שממה. ולפעמים: "הכרתי חוצותם מבלי עובר, נצדו עריהם מבלי איש, מאין יושב" ומדוע, "אמרתי: אף תיראי אותי, תקחי מוסר".

**כו) מה עוד נשמע בסין – שאל החפץ חיים זצ"ל**

את פשר הדברים נתן להבין מספור נפלא הובא ב"הגדת החפץ חיים": מעשה ביהודי תושב סין שעסק בעסקי יבוא ולרגל מסחרו נסע לאירופה,

א) ילקוט שמעוני (עמוס – פרק ט – רמז תקטז) אמר רבי לוי אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח מה טעם אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך וכתיב בתריה ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ב) פרש רש"י: הבאתי פרענות על הנוכרים כדי שתראו ותיראו, "ולא יפרת מעונה", ולא יחרבו בתי ישראל חלילה. ולא זו בלבד, אלא "כל אשר פקדתי עליה", לא יפרת ממנה כל הטוב אשר ציוויתי להביא עליה ופירוש רש"י ולא יפרת מעונה – ולא יחרבון מדוריה. כל אשר פקדתי עליה – ולא יפרת ממנו כל הטוב אשר ציוויתי להביא עליה:

שְׁזָה הָאֵילָן הַפְּתוּחַ עֲשֵׂה אוֹתוֹ וְהִתְקִין אוֹתוֹ, מִשּׁוּם שְׂמֵי שִׁכְנֶס לְאֵילָן הָעֲלִיּוֹן, יִכְנֶס בְּרִשְׁוֹת, וְיִצְאָה לְאֵילָן הַפְּתוּחַ, וְיִירָא לְהַכְנֶס, אֲלֵא כְמוֹ שְׂרָאוּי.

**בא** וְרָאָה שְׁזָה, שׁוֹמֵר הַפְּתַח הוּא, וְעַל זֶה נִקְרָא (תהלים קכא) שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. וְזֶה הָאֵילָן הַפְּתוּחַ עֲשֵׂה, וּמִשְׁקָה וְנִזְוֵן מִהָאֵילָן הָעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה לֹא כְּתוּב יַעֲשֶׂה, אֲלֵא עֲשֵׂה. מָה הַטַּעַם? שִׁירָאוּ מִלְּפָנָיו בְּנֵי הָעוֹלָם וְלֹא יִתְקַרְבוּ אֵלָיו אֲלֵא אֵלֵי שִׁיחֵי רְאוּיִים לְהִתְקַרֵּב, וְלֹא אַחֲרֵים, וְיִשְׁמְרוּ בְּנֵי הָאָדָם דְּרַכֵּי הַתּוֹרָה וְלֹא יִסְטוּ לְיָמִין וְלִשְׂמָאל.

**בא** וְרָאָה, עַל זֶה הָאֵילָן שֶׁכַּל חִלְיוֹ בּוֹ נִמְצְאוּ, אָמַר דָּוִד, (תהלים טו) אֲתָה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי. מָה גּוֹרְלִי? זֶה הַגּוֹרֵל שְׂאוּחוֹ בּוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ. וְעַל זֶה כְּתוּב עַל פִּי הַגּוֹרֵל. וְכֵן הוּא עַל פִּי ה'. וְיָמַת שֵׁם עַל פִּי ה'. כְּתוּב הַגּוֹרֵל (פ' בו ע"ב). אֲשֶׁרִי חֲלַקְתָּ שֵׁל אֵלֹהִים שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה יוֹמֵם וְלַיְלָה וְיוֹדְעִים דְּרַכֵּי, וְהֵם אוֹכְלִים בְּכָל יוֹם מִזֶּן עֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (קהלת ז') הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֲלִיָּה. שְׁהִרִי הַתּוֹרָה שֶׁל מַעְלָה מִמָּקוֹם זֶה נְהוּגִית, וְהִרִי נִתְבָּאָר עֲלֵיהֶם, (ישעיה ט"ה) הִנֵּה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ.

**רבי** אָבָא פִּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א') וְיִהְיֶה קוֹל מֵעַל לְרַקִּיעַ. דָּא קוֹל דְּאֲחִיד לְהָאֵי רַקִּיעַ, וְאֲשַׁתַּתֵּף בְּהִדְיָה. וְדָא הוּא (תהלים קיא) זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתַי. וְהוּא רַקִּיעַ קָאִים עֲלֵיהוּ, עַל אֵינוֹן חִיוּוֹן. וְדָא הוּא דְאֲבְרֵי בִשְׁנֵי, (בראשית א')

לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְשִׁבְעָה רַקִּיעֵין לְעִילָא לְעִילָא. וְדָאֵי וִילוֹן אֵינוֹ מְשַׁמֵּשׁ, דְהָא לִית לִיה מְדִילִיָּה, אֲלֵא מָה דְיַהֲבִין לִיה. וּמִסְפְּנֵי בֵיה אֲתַאֲחֲדוּ, דָּא הוּא רָזָא דְכְּתִיב, (דברי הימים א כב)

כֹּהֲאִי. דְהָאֵי אֵילָנָא תַתָּא, עֲבִיד לִיה וְאֲתַקִּין לִיה, בְּגִין דְמָאֵן דִּיעוֹל לְאֵילָנָא עֲלָא, יִיעוֹל בְּרִשׁוֹ, וְיִשְׁפַח לְאֵילָנָא תַתָּא, וְיִדְחַל לְמִיעָא, אֲלֵא כְדָקָא חֲזִי.

**הא** חֲזִי, דְהָאֵי, נְטִיר פְּתַח הוּא. וְעַל דָּא אֲקָרִי (תהלים קכא) שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל וְדָא אֵילָנָא תַתָּא עֲשֵׂה, אֲתַשְׁקִיָּא וּמִתְזַן מֵאֵילָנָא דְלְעִילָא. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב יַעֲשֶׂה, אֲלֵא עֲשֵׂה. מָאֵי טַעְמָא. שִׁירָאוּ מִלְּפָנָיו בְּנֵי עֲלָמָא, וְלֹא יִקְרְבוּן לִיה, אֲלֵא אֵינוֹן דִּיתְחַזְוֵן לְקַרְבָּא, וְלֹא אַחֲרָא, וְיִסְתַּמְרוּן בְּנֵי נֶשֶׂא אַרְחֵי דְאוּרִייתָא, וְלֹא יִסְטוּן לְיָמִינָא וְלִשְׂמָאלָא.

**הא** חֲזִי, עַל הָאֵי אֵילָנָא דְכָל חִילוּי בֵיה שְׂרָא, אָמַר דָּוִד, (תהלים טו) אֲתָה תוֹמִיךָ גּוֹרְלִי. מָהוּ גּוֹרְלִי. דָּא עַדְבָּא דְאֲחִיד בֵּיה דָּוִד מִלְּכָא. וְעַל דָּא, עַל פִּי הַגּוֹרֵל כְּתִיב. וְכֵן הוּא עַל פִּי י'. וְיָמַת שֵׁם עַל פִּי י'. הַגּוֹרֵל כְּתִיב (ס"א ב' בֵּיה ע"ב). זָכָא חוֹלְקִיהוֹן דְאֵינוֹן דְמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא יִמָּא וְלִילִי, וְיִדְעֵי אַרְחוּי. וְאֵינוֹן אֲכִילֵי בְכָל יוֹמָא מִזֶּזְנָא עֲלָא. כְּמָה דְאֵתָּא אָמַר, (קהלת ז') הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֲלִיָּה. דְהָא אוּרִייתָא דְלְעִילָא מֵאֲתַר דָּא אֲתַזֵּן, וְהָא אֲתַמַּר עֲלֵיהוּ, (ישעיה ט"ה) הִנֵּה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ.

**רבי** אָבָא פִּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א') וְיִהְיֶה קוֹל מֵעַל לְרַקִּיעַ. דָּא קוֹל דְּאֲחִיד לְהָאֵי רַקִּיעַ, וְאֲשַׁתַּתֵּף בְּהִדְיָה. וְדָא הוּא (תהלים קיא) זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתַי. וְהוּא רַקִּיעַ קָאִים עֲלֵיהוּ, עַל אֵינוֹן חִיוּוֹן. וְדָא הוּא דְאֲבְרֵי בִשְׁנֵי, (בראשית א')

לְהַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם. וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְשִׁבְעָה רַקִּיעֵין לְעִילָא לְעִילָא. וְדָאֵי וִילוֹן אֵינוֹ מְשַׁמֵּשׁ, דְהָא לִית לִיה מְדִילִיָּה, אֲלֵא מָה דְיַהֲבִין לִיה. וּמִסְפְּנֵי בֵיה אֲתַאֲחֲדוּ, דָּא הוּא רָזָא דְכְּתִיב, (דברי הימים א כב)

דימים-א כב) (א) בעניי הכינותי לבית אלהי. וזה מכניס שחרית ומוציא ערבית. שחרי בלילה מוציא חילותיו לכל הצדדים, ושולט על אותם חילות והמונים. ובשחרית מכניס לכלם, ומכניסם לנקבם ולא שולטים. שחרי הבקר כולל את כלם, כמו שנאמר (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. וזרי בארורה.

ויש קול על זה הרקיע, ממנו נזון זה הרקיע. בשעה שקול זה מתעורר, כל ההמונים לא נוסעים, ואין להם רשות אלא לעמד במקומם, ומקרבם את חילותיהם ומכפיים לאותו טוב שנמשך לאותו רקיע ויתברכו בגללו, ועל זה הוא מעל לרקיע אשר על ראשם.

בא וראה, רקיע רקיע אשר על אבן ספיר דמות כסא, מה שכתב במראה אבן ספיר - זו אבן ישראל. וזהו סוד הכתוב, (בראשית כט) וגללו את האבן וגו'. אבן אחת ירדה מלמעלה כאשר רצו ישראל לרשת את הארץ, וכתוב בה גורל. והיא אמרה: זה לפלוני, וזה לפלוני. וזו האבן היא מתחת כסא המלך יורדת. ודאי (שם מט) משם רעה אבן ישראל כתוב. ומשום זה על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה היו הולכים מאושא ללוד. פגע בהם רבי אלעזר. רצו אתריו. אמרו, ודאי נרוץ אחרי השכינה. עד שהגיעו אצלם, אמרו, ודאי נשתתף אתך ונשמע דבר חדוש. פתח ואמר, (ישעיה נא) שמעו אלי רדפי צדק מבקשי וגו'. שמעו אלי רדפי צדק - אלו שהולכים אחר האמונה, רדפי צדק, ודאי אלו מבקשי ה'. אם רציתם לדעת האמונה ולאחז בזה הצדק, לא תסתכלו בה לבדה כשאר בני העולם שגרמו מיתה לעצמם על

ו] בעניי הכינותי לבית אלהי. ודא מכניס שחרית ומוציא ערבית. דהא בליליא, אפיק חילוי לכל סטרין, ושלטא על אינון חיילין ואכלוסין. ובשחרית פניש לכלהו, ואעיל לנקבייהו, ולא שלטין. דהא בקר פליל פלהו. פמה דאת אמר (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. והא אוקמוה.

וקור אית על האי רקיע, מגיה אתון האי רקיע, בשעתא דהאי קול אתער, פלהו אכלוסין לא נטלין, ולית בהו רשו, אלא למיקם בדוכתייהו, ואקרבי חיליהון ומחפאן, לההוא טיבו דנגיד לההוא רקיע, ויתברכן בגיניה, ועל דא איהו מעל לרקיע אשר על ראשם.

הא חזי רקיע רקיע אשר על אבן ספיר דמות כסא, כמראה אבן ספיר, דא אבן ישראל.

ודא הוא רזא דכתיב, (בראשית כט) וגללו את האבן וגו'. חד אבן נחתא מלעילא, כד בעו ישראל למירת ארעא, וכתיב ביה גורל. ואיהו אמר, דא לפלנא, ודא לפלנא. ודא אבן הוא מתחות (דף ר"מ ע"א) כרסיא דמלכא נחתא. ודאי (בראשית מט) משם רעה אבן ישראל כתיב. ובגיני כן על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, פגע בהו רבי אלעזר, רהטו אבתריה. אמרו, ודאי נרהיט אבתריה דשכינתא. עד דמטו לגביה, אמרו ודאי נשתתף בהך, ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר, (ישעיה נא) שמעו אלי רדפי צדק מבקשי וגו'. שמעו אלי רדפי צדק, אינון דאזלין בתר מהימנותא, רדפי צדק, ודאי אינון מבקשי ה'. אי בעיתו למנדע מהימנותא, האמונה ולאחז בזה הצדק, לא תסתכלו בה לבדה כשאר בני העולם שגרמו מיתה לעצמם על



וּלְאַחַדָּא לְהַאי צְדָקָה, לָא תַסְתַּכְּלוּן בָּהּ  
בְּלַחֲוֹדָהָא כְּשֶׁאַר בְּנֵי עֲלָמָא, דְּגִרְמוּ מִיְתָהּ  
לְגִרְמֵייהוּ עַל דָּא. אָבָל (שם) הִבִּיטוּ אֶל צוּר  
חֲצַבְתָּם וְאֶל מַקְבַּת בּוּר נַקְרָתָם.

צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קִרְבְּנֵי  
לְחַמֵּי וְגו' (במדבר כח) כְּתִיב (שמואל א טו) הַחֲפִץ  
לִי בַעֲלוֹת וּזְבָחִים פֶּשַׁמֶּע בְּקוֹל יְיָ וְגו'. לִית  
רַעוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דִּיחֻוב בַּר נֶשׁ,  
וְעַל חוּבֵיהּ יִקְרִיב קִרְבָּן. אֲלֵא קִרְבָּן דְּאִיהוּ  
בְּלֵי חוּבָה, דָּא אִיהוּ קִרְבָּן שְׁלָמִים, וְאִקְרִי  
שְׁלָמִים, וְקִרְבָּן תְּמִיד אוּף הָכִי, וְאָף עַל גַּב  
דְּמַכְפָּר עַל חוּבִין.

רַבִּי אַבָּא פְתַח, (תהלים נא) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ  
נִשְׁבְּרָה וְגו'. הַאי קִרָּא אוּקְמוּהָ, דִּרְעוּתָא  
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לָא אַתְרַעֵי בְּקִרְבָּן דִּבְר  
נֶשׁ עַל חוּבוֹי, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁבְּרָה. וּבְנֵי נֶשָׁא  
לָא יַדְעֵי מְאִי קְאָמְרִי, וְהִכִּי שְׁמַעְנָא מְבוּצִינָא  
קִדִּישָׁא, דְּכַד אֶתִּי בַר נֶשׁ לְאַסְתָּאבָּא בְּחוּבוֹי,  
אַמְשִׁיף עֲלֵיהּ רוּחַ, מִסְטָרָא דְמִסְאַבָּא, וְאַתְגָּאֵי  
עַל בַּר נֶשׁ, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ לְכָל רַעוּתָא. וְהַהוּא  
סְטָרָא מְסֻבָּא, אַתְגָּבַר בְּחִילֵיהּ וְאַתְתַּקַּף,  
וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ לְרַעוּתֵיהּ. אֶתִּי בַר נֶשׁ וְשְׁלִיט  
עֲלֵיהּ לְאַתְדַּכָּא, מְדַכָּאִין לֵיהּ.

בְּזַמְנָא דְהוּהּ בִּי מְקַדְשָׁא קִיִּים, אִקְרִיב  
קִרְבְּנֵיהּ, כָּל כְּפָרָה דִּילֵיהּ תְּלִיִּיא  
עֲלֵיהּ, עַד דְּאַתְתַּחַרַּט, וְתַבַּר לְהַהוּא רוּחַ מַגּוּ  
גְאוּתָא דִּילֵיהּ, וּמְאִיף לֵיהּ. וְדָא הוּא תַבִּירוּ,  
דְּהַהוּא דְרָגָא דְמִסְאַבָּא. וְכַד אַתְבַּר הַהוּא רוּחַ  
מְסֻבָּא, וְקִרִיב קִרְבְּנֵיהּ, דָּא אִיהוּ דְאַתְקַבַּל  
בְּרַעוּא כְּדָקָא יָאוּת.

יְאִי לָא אַתְבַּר הַהוּא רוּחַ, לָאו קִרְבְּנֵיהּ כְּלוּם,  
וּלְכַלְבֵּי אַתְמָסֵר, דְּהָא קִרְבְּנָא דָּא לָאו  
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲלֵא מְכַלְבֵּי. וּבְגִין כֵּן זְבַחֵי אֱלֹהִים כְּדָקָא יָאוּת,

זֶה. אָבָל (שם) הִבִּיטוּ אֶל צוּר  
חֲצַבְתָּם וְאֶל מַקְבַּת בּוּר נַקְרָתָם.  
צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם  
אֶת קִרְבְּנֵי לְחַמֵּי וְגו'. כְּתוּב  
(שמואל-א טו) הַחֲפִץ לְה' בַּעֲלוֹת  
וּזְבָחִים פֶּשַׁמֶּע בְּקוֹל ה' וְגו'. אִין  
רְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתְחַיֵּב  
בֶּן אָדָם וְעַל חוּבוֹ יִקְרִיב קִרְבָּן.  
אֲלֵא קִרְבָּן שְׂהוּא בְּלֵי חוּבָה, זֶהוּ  
קִרְבָּן שְׁלָם, וְנִקְרָא שְׁלָמִים.  
וְקִרְבָּן תְּמִיד גַּם כֵּן, וְאָף עַל גַּב  
שְׁמַכְפָּר עַל חוּבוֹת.

רַבִּי אַבָּא פְתַח, (תהלים נא) זְבַחֵי  
אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה וְגו'. פְּסוּק  
זֶה פְּרָשׁוּהוּ, שְׂרְצוֹן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא, אִין רְצוּנוֹ בְּקִרְבָּן שֶׁל אָדָם  
עַל חֲטָאֵיו, אֲלֵא רוּחַ נִשְׁבְּרָה.  
וּבְנֵי אָדָם לֹא יוֹדְעִים מַה אוּמְרִים.  
וְכֵן שְׁמַעְנֵנוּ מִהַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה,  
שְׁכַאֲשֶׁר בָּא אָדָם לְהַטְמֵא  
בְּחֲטָאֵיו, מִמְשִׁיף עֲלָיו רוּחַ מִצַּד  
הַטְמָאָה, וּמִתְגָּאָה עַל הָאָדָם  
וְשׁוֹלֵט עֲלָיו לְכָל רְצוּנוֹ. וְאוּתוּ  
צַד הַטְמָאָה מִתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ  
וּמִתְחַזַּק, וְשׁוֹלֵט עֲלָיו שְׂיַעֲשֶׂה  
רְצוּנוֹ. בָּא אָדָם וְשׁוֹלֵט עֲלָיו  
לְהַטְהֵר - מִטְהַרִּים אוּתוּ.

בְּזַמְן שְׁהֵיב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קָם,  
הַקְרִיב קִרְבָּנו - כָּל כְּפָרָה שְׁלוּ  
תְלוּיָהּ עֲלָיו, עַד שְׁהַתְחַרַּט וְשִׁבַר  
לְאוּתָהּ הַרוּחַ מִתּוּף גְּאוּתוֹ  
וְהַשְׁפִּיל אוּתָהּ. וְזוּהִי הַשְׁבִּיכָה  
שֶׁל אוּתָהּ דְרָגָה שֶׁל טְמָאָה.  
וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבְּרָת אוּתָהּ רוּחַ  
הַטְמָאָה וּמְקִרִיב קִרְבָּנו, זֶהוּ  
שְׁמַתְקַבַּל בְּרְצוֹן כְּמוֹ שְׂצִרִיף.

וְאִם לֹא נִשְׁבְּרָת אוּתָהּ רוּחַ, אִין  
קִרְבָּנו כְּלוּם, וְנִמְסָר לְכָלְכְּבִים,  
שְׁהִרֵי קִרְבָּן זֶה אֵינּוּ שֶׁל הַקְדוּשׁ  
בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מִהַכְּלָבִים.  
וּמִשׁוּם זֶה זְבַחֵי אֱלֹהִים כְּמוֹ  
שְׂצִרִיף הוּא רוּחַ נִשְׁבְּרָה, שְׂיַשְׁבַּר

זְבַחֵי אֱלֹהִים כְּדָקָא יָאוּת,

הוא רוח נשפּרה, דִּיתְבַר הֵהוּא רוּחָא מְסַאָבָא, וְלֹא יִשְׁלוּט. וְעַל דָּא מָאן דִּיתְבַר לִיה פְּדִקָא יְאוּת, עֲלִיה פְתִיב, (תהלים עח) רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. לִיהוּי הֵהוּא גְבָרָא בְּאִבְטָחוּתָא, דְּלֹא יָתוּב לְגַבְיָה לְעַלְמִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָה, הֵהוּא גְבָרָא דְלֹא אֲתַנְאֵי, וְלֹא אֲתַעֲנַג בְּעִנְוֵינָן דְּעַלְמָא, אֱלֹהִים לֹא תְבוּזָה, בִּיקְרָא אִיהוּ לְגַבְיָה.

אוּתָהּ רוּחַ טְמָאָה וְלֹא תִשְׁלֹט. וְעַל זֶה מִי שִׁישְׁבֵר אוּתָהּ כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עֲלִיו כְּתוּב, (תהלים עח) רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב. שִׁיחֵיהּ אוּתוּ אָדָם בְּהִבְטָחָה שְׁלֵא יָשׁוּב אֲצִלוּ לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְלֹא יָשׁוּב. לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָה - אוּתוּ אָדָם שְׁלֵא הִתְנַאֵה וְלֹא הִתְעַנַּג בְּתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם - אֱלֹהִים לֹא תְבוּזָה, בְּכַבּוּד הוּא אֲצִלוּ.

צוּ אַתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר כח). מֵהוּ צוּ? זֶה עֲבוּדָה זָרָה, פְּדִי שְׁלֵא יִכְנִים עֲצָמוֹ לְהַטְמֵא בְּרוּחַ טְמָאָה, שְׁהִיא עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (שיר השירים ה) בְּאֵתִי לִגְנִי אַחֲתִי כִלְה וְגו'. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוֹהוּ, אָבֵל יֵשׁ דְּבָרִים נִסְתָּרִים בְּקַרְנָן (שִׁשָּׁה סִדְרִים בְּקַרְנָן) כְּאֵן, וְהַכֵּל נִתְבְּאֵר. אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, יָפָה הוּא שְׁהִתְחַלַּת הַדְּבָר, וְסִתְמַתָּ, תֹאמַר. (סִתְמַתָּ מִדּוּעָה?) אָמַר, מִשּׁוּם שְׁרָאִיתִי בְּסִפְרוֹ שֶׁל חֲנוּךְ דְּבַר וְלִמְדַתִּי. אָמַר, תֹּאמַר אוּתוּ הַדְּבָר שְׁרָאִיתִי וְשִׁמַּעְתָּ.

אָמַר, הַכֵּל דְּבַר אֶחָד, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר אֵת זֶה, בְּאֵתִי לִגְנִי, בְּגִלְל שְׁכַל קְרַבְנוֹת הָעוֹלָם כְּאִשְׁרֵי עוֹלָם, כְּלָם עוֹלָם לְתוּף זֶן עֲדוֹן בְּתַחֲלָה, סוּד כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְכִיצַד? בְּרֵאשׁוֹנָה וּבְהִתְחַלַּת הַקְרָבָן, בְּשַׁעַת שְׂאָדָם מוּדָה עַל חֲטָאִיו, וּשְׁחִיטָתוֹ וְזִרְיַקַת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ.

עֵתָהּ יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, אֵיךְ אוּתָן רוּחוֹת קְדוּשׁוֹת נִהְנוֹת מֵהָא, וּמֵה טַעַם שֶׁל קְרַבָּן בְּהִמָּה, וְהִרִי יוֹתֵר הִיָּה רְאוּי לְאָדָם לְשַׁבֵּר אוּתָהּ הַרוּחַ וְלִשׁוּב בְּתִשְׁבּוּבָה, וּמֵה הַטַּעַם שֶׁל שְׁחִיטַת הַבְּהֵמָה וְלִשְׁרַפָּהּ בְּאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ?

אֲרָא סוּד הוּא, מִשּׁוּם שִׁישׁ בְּהִמָּה שְׂרׁוּבָצַת עַל אֶלְף הַרִים, וְאֶלְף

צוּ אַתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (במדבר כח) מָאִי צוּ. דָּא עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּלֹא יִיעוּל גְּרַמְיָה לְאַסְתַּאָבָא בְּרוּחַ מְסַאָבָא, דְּאִיהוּ עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח. (שיר השירים ה) בְּאֵתִי לִגְנִי אַחֲתִי כִלְה וְגו'. הֵיא קְרָא אוּקְמוּיָהּ, אָבֵל אִית

סְתָרִים בְּקַרְבְּנָא (ס"א שִׁית סְדְרִין דְּקַרְבְּנָא) הַכָּא, וְכִלְא אֲתַמַּר. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, יְאוּת הוּא, דְּשְׁרִית מְלָה, וְסִתְמַתָּ, אִימָא. (ס"א נִסְתַּמַּת אִמָּא) אָמַר, בְּגִין דְּחִמְיָנָא בְּסִפְרָא דְּחֲנוּךְ מְלָה, וְאוּלִּיפְנָא. אָמַר, אִימָא הֵהִיא מְלָה דְּחִמִּית (ד)

ר"מ ע"ב) וְשִׁמַּעְתָּ. אָמַר פְּלֵא חַד מְלָה, קְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר דָּא, בְּאֵתִי לִגְנִי, בְּגִין דְּכֵל קְרַבְנִין דְּעַלְמָא כַּד סִלְקִין, כְּלָהוּ עֵיילִין לְגוֹ גְּנַתָּא דְּעַדָּן בְּקַדְמִיתָא, רְזָא דְכְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְהִיאךְ בְּקַדְמִיתָא וְשִׁירוּתָא דְּקַרְבְּנָא, בְּשַׁעַתָּא דְּבַר נִשׁ אוּדִי חֲטָאִיו עֲלָהּ, וְנִכְיִסוּ וְזִרְיָקוּ דְּדַמְיָה עַל מְדַבְּחָא.

הַשְׁתָּא אִית לְאַסְתַּכְּלָא, הִיאךְ אֵינּוֹן רוּחִין קְדִישִׁין אֲתַהֲנוֹן מֵהֵאִי. וּמֵאִי טַעַמָּא דְּקַרְבְּנָא דְּבַהֲמָה, וְהָא יוֹתֵר הָוָה סְגִיָּא, לְתַבְּרָא בַר נִשׁ הֵהוּא רוּחָא, וְלֹאֲתַבָּא בְּתִיּוּבְתָא מֵאִי טַעַמָּא נִכְיִסוּ דְּבַהֲמָה, וְלֹאֲוֹקְדָא לִיה בְּנוּרָא דְּמְדַבְּחָא.

אֲרָא רְזָא הוּא, בְּגִין דְּאִית בְּהִמָּה דְּרַכִּיעָא עַל אֶלְף טוּרִין, וְאֶלְף טוּרִין

אֶכְלֶת בְּכָל יוֹמָא, וְכִלְהוּ אֶקְרוּן (תהלים ו) בְּהֵמוֹת  
 בְּהֵרֵי אֶלֶף. וְעַל דָּא תְּנִינן, דְּאִית בְּעִירָא אֶכִּיל  
 בְּעִירֵי. וּמִמָּה הוּוּ. מֵאֲשָׁא. וְכִלְהוּ לְחִיף לֹוֹן  
 הֵיא בְּהֵמָה בִּלְחִיכָא חָדָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,  
 (דברים ד) פִּי יִי אֶלְהִיף אֵשׁ אֶכְלָה הוּא אֵל קִנָּא.  
 וְכָל מֵיָא דִּירְדֵן, דְּאִמְלָא בְּשִׁית שְׁנִין, הִיא  
 עֲבַדַּת לִיה גְּמִיעָה חָדָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (איוב  
 ז) יִבְטַח פִּי יִגִּיחַ יִרְדֵן אֵל פִּיהוּ.

הַרִים אוֹכֶלֶת בְּכָל יוֹם, וְכִלְם  
 נִקְרָאִים (תהלים ו) בְּהֵמוֹת בְּהֵרֵי  
 אֶלֶף. וְעַל זֶה לְמַדְנֵי שֵׁישׁ בְּהֵמָה  
 שְׂאוֹכֶלֶת בְּהֵמָה. וּמִמָּה נַעֲשׂוּ?  
 מֵאֵשׁ. וְאֵת כָּלֵם לוֹחֶכֶת אוֹתָם  
 אוֹתָהּ בְּהֵמָה בִּלְחִיכָה אַחַת. זְהוּ  
 שְׂכָתוּב (דברים ד) כִּי ה' אֶלְהִיף אֵשׁ  
 אֶכְלָה הוּא אֵל קִנָּא. וְכָל מִי הִירְדֵן  
 שְׁנַתְמֵלָא בְּשֵׁשׁ שְׁנַיִם, הִיא שׁוֹתָה  
 אוֹתָם בְּגִמְעָה אַחַת. זְהוּ שְׂכָתוּב  
 (איוב ז) יִבְטַח פִּי יִגִּיחַ יִרְדֵן אֵל  
 פִּיהוּ.

סַתְרָא דְמֵלָה, חֲמִירָא דְכָל הַנִּי, עֲקָרָא וּיסוּדָא  
 לְהַנִּי בְּעִירֵי דְלַתְתָּא. בְּגִין דְּרוּחָא  
 מְנִייהוּ מִתְפַּשְׁטָא (ס"א דְרוּחֵי דְבְעִירֵי מְנִייהוּ אִתְפַּשְׁטוּ)  
 לְתַתָּא, וְאִתְצִייר הֵהוּא רוּחָא לְתַתָּא בְּבְעִירֵי.  
 וְכַד חָב בַּר נֶשׁ, אִיִּיתֵי בְעִירָא לְקַרְבָּנָא, וְהֵהוּא  
 רוּחָא דְבְעִירָא דָּא, סִלְקָא וְתָב לְאַתְרֵיהּ,  
 וּמִתְפַּשְׁט הֵהוּא רוּחָא בְּכִלְהוּ. וְכָל אֵינוֹן דְּזִינָא  
 דָּא, מִתְקַרְבִּין וְאִתִּין וְאִתְהַנְיִין מֵהֵהוּא חֲלָפָא  
 וְדָמָא, דְּהֵהוּא לְבוּשָׁא דְרוּחָא דָּא, דְּהֵא  
 מְסַטְרָא דְלַהוֹן הוּוּ (גניז) הֵהוּא רוּחָא (דלהו).  
 וְכִלְהוֹן אִתְהַנוּ וְאִתְזַנוּ, וְאִתְעַבְדוּן סְנִיגוּרִין עַל  
 הֵהוּא בַר נֶשׁ. וְעַאל דְרַף וְשֵׁט, כְּמָה דְאַתְמַר.  
 וּבְגִין כְּףֵי קַרְבָּנָא מִן הֵבְהֵמָה.

כּוֹד הַדְּבַר, הַחֲמוּדָה שֶׁל כָּל אֵלוֹ,  
 עֲקָר וּיסוּד לְאֵלוֹ הַבְּהֵמוֹת  
 שֶׁלִּמְטָה, מְשׁוּם שֶׁהָרוּחַ  
 מִתְפַּשְׁט מִן (שרחות הבהמות  
 מִתְפַּשְׁטוֹת מִן) לְמִטָּה, וּמִצְטַיֶּרֶת  
 אוֹתָהּ הָרוּחַ לְמִטָּה בְּהֵמוֹת.  
 וְכֵאֲשֶׁר חָטָא הָאָדָם, מְבִיא בְּהֵמָה  
 לְקַרְבָּן, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שֶׁל בְּהֵמָה  
 זוֹ עוֹלָה וְחוֹזֶרֶת לְמִקְוָמָה,  
 וּמִתְפַּשְׁט אוֹתָהּ הָרוּחַ בְּכִלְם.  
 וְכָל אֵלוֹ מְסוּג זֶה מִתְקַרְבִּים  
 וּבָאִים וְנִהְנִים מְאוּתוֹ חֲלָב וְדָם  
 שֶׁהִיא לְבוּשׁ שֶׁל רוּחַ זוֹ, שֶׁהִיא  
 מִצַּד שְׁלֵהֶם הִיתָה (בגלל) אוֹתָהּ  
 הָרוּחַ (שֶׁלֵּהֶם). וְכִלְם נִהְנוּ וְנִזְנוּ  
 וְנַעֲשׂוּ סְנִיגוּרִים עַל אוֹתוֹ הָאָדָם.  
 וְנִכְנַס דְרַף הַשֵּׁט, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר.  
 וּמְשׁוּם זֶה הִקְרַבֵּן מִן הֵבְהֵמָה.  
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרוּף בְּנֵי  
 לְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, עֲלִיף נְאֻמַּר  
 (משלי כג) יִשְׁמַח אֲבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל  
 יוֹלְדֶתְךָ. יִשְׁמַח אֲבִיךָ - שְׁלִמְעָלָה.  
 וְאִמְךָ - זוֹ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְתִגַּל  
 יוֹלְדֶתְךָ - זוֹ בֵּיתוֹ שֶׁל רַבִּי כְּנִסַּת  
 שֶׁל יְאִיר הַחֲסִיד. אֲלַעְזָר בְּנֵי,  
 אָמַר, זֶה קַרְבֵּן בְּהֵמָה, קַרְבֵּן הָעוֹף  
 מֵהוּ שְׂכָתוּב (ויקרא א) וְאֵם מִן הָעוֹף  
 עֲלָה קַרְבָּנוֹ? אָמַר לוֹ, לֹא רְאִיתִי,  
 אֲבָל הִסְתַּפְּלַתִי מִדְּבַר זֶה שֶׁל  
 הֵבְהֵמָה, דְּבַר שֶׁל עוֹפוֹת. וְלֹא  
 שְׂאֵל רְאִיתִי, וְעַד כַּאֲן לֹא שְׁמַעְתִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִיף בְּרִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיף  
 הוּא, עֲלִיף אִתְמַר (משלי כג) יִשְׁמַח אֲבִיךָ  
 וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ. יִשְׁמַח אֲבִיךָ, דְלַעֲלָא.  
 וְאִמְךָ, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ, דָּא  
 בְּרִיתֵיהּ דְרַבִּי כְּנִסַּת בֵּין יְאִיר חֲסִידָא. אֲלַעְזָר  
 בְּרִי אִימָא, הֵא קוּרְבָּנָא דְבְּהֵמָה, קַרְבָּנָא דְעוֹפֵי  
 מְאִי דְכְּתִיב, (ויקרא א) וְאֵם מִן הָעוֹף עֲלָה קַרְבָּנוֹ.  
 אָמַר לִיה, לֹא חֲמִינָא, אֲבָל אִסְתַּפְּלִנָא מֵהֵאִי  
 מֵלָה דְבְּהֵמָה, מֵלָה דְעוֹפֵי. וְלֹא אוֹחְרָא, וְלֹא  
 אִימָא, בְּגִין דְּלֹא חֲמִינָא, וְעַד כַּעַן לֹא שְׁמַעְנָא.

אחר, ולא אמר, משום

אמר לו, אלעזר, יפה אמרת. אבל  
סוד הקרבנות סתרים רבים שם,  
ולא נמסרו לגלות חוץ מצדיקי  
אמת, שסוד של אדונם לא נכסה  
מהם. סתרי הקרבנות זהו סוד  
לאותם פלים (חיות) הקדושים.  
ארבע דמיות חקוקות בפסא,  
וזהו פסא ופרנס של המלך  
הקדוש: פני שור, פני נשר, פני  
אריה, פני אדם. פני אדם שכולל  
כלם. וכל הפנים מסתכלים אלו  
באלו, ונכללים אלו באלו, ומהם  
מתפשטים לכמה צדדים ורכבות  
למעלה ולמטה, שאין להם שעור  
ימנין וחשבון.

מפני השור מתפשטת לבהמות  
רוח ממנו לארבעה מינים,  
ונכללים באחד. ואלו הם: פרים,  
וכבשים, ועתודים, ועזים. והם  
עומדים לקרבן. ומשום שמהם  
היו, אלו חילות קדושים  
שמתפשטים מאותו פני שור,  
מתקרבים ליסוד שלהם, ונהנים  
מאותו יסוד ומלבוש שלהם. ואם  
לא שהיו להם יסודות של עולם  
הזה, לא היו נקרכים שם.

בדגמת שיש נחת לשכינה  
הקדושה מרוחות הצדיקים,  
ומתקרבת לקבל רוח של אותו  
צדיק ונהנית ממנו, משום  
שממנה היתה אותה רוח - כך  
אלו נהנים מצד היסוד שלהם,  
ונהנים מאותו הלבוש  
שמתקרבים אליו, (שהרי) רוח  
המלבוש (כך אלו נהנים מאותו הלבוש  
שמתקרבים שמוצד היסוד שלהם, שהרי חלב ודם  
מלבוש) של רוח שלהם היתה,  
ומשום זה נהנים מהם.

פני נשר מתפשט לעופות רוח  
ממנו. ונשר בשני צדדים הוא.  
יסוד זה (בראשית א) ועוף ועופף,  
שתי רוחות. ומשום זה מתפשט  
יורד (ונשר בשני צדדים הוא, ימין ושמאל.

אמר ליה, אלעזר, יאות אמרת. אבל רוא  
דקרבנין סתרין סגיאין תמן, ולא  
אתמסרו לגלאה, בר לזכאי קשוט, דרזא  
דמאריהון לא אתפסי מנייהו. סתרא דקרבנין,  
דא איהו סתרא, לאינון מאנין (ס"א חיון) קדישין.  
ד' דיוקנין חקוקין בכסא, ודא איהו כורסייא  
ופרנסא דמלכא קדישא. פני שור. פני נשר.  
פני אריה. פני אדם. פני אדם דכליל לכלהו.  
וכל אנפין מסתכלין אלין לאלין, ואתכלילין  
אלין באלין, ומנייהו מתפשטין לכמה סתרין  
ורבוון, עילא ותתא, דלית לון שיעורא  
וימנינא וחשבון.

פני שור, אתפשט לבעירי רוחא מניה,  
לארבעה זיינין, ואתכלילין בחד, ואלין  
אינון: פרים, וכבשים, ועתודים, ועזים. ואלין  
קיימין לקרבנא. ובגין דמנהון הו, אינון  
חיילין קדישין דמתפשטי מההוא פני שור,  
מתקרבין ליסודא דלהון, ואתהנון מההוא  
יסודא ולבושא דלהון. ואי לא דהו להו  
יסודא דהאי עלמא, לא מתקרבין תמן.

בגוונא דהוי גיחא לשכינתא קדישא,  
מרוחיהון דצדיקיא, ואתקריבת  
לקבלא רוחא דההוא זכאה, ואתהנאת מניה,  
בגין דמנה הוה ההוא רוח. כך אלין אתהנון  
מסטררא דיסודא דלהון, ואתהנון מההוא  
לבושא דמתקרבי ליה, (ס"א דהא) רוח מלבושא  
(ס"א כך אלין מתהנון מההוא לבושא דמתקרבו מסטררא דיסודא דלהון,  
דהא חלבא ודמא לבושא) דרוחא דלהון הוה. ובגין כך  
אתהנון מנייהו.

פני נשר אתפשט לעופא רוח מניה. ונשר  
בתרין סתרין איהו. ורזא דא (בראשית א) ועוף  
ועופף, תרין רוחין. ובגין כך אתפשט ונחתא  
(ס"א ונשר בתרין סתרין איהו. ימין ושמאל ורזא דא (בראשית א) ועוף

## לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

## קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ  
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית  
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא  
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה  
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא  
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן  
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי  
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי  
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,  
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ  
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא  
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל  
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ  
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא  
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ  
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם  
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר  
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל  
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים  
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה  
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת  
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה  
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.  
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.  
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

### תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל  
והזהר

